

PENELOPE DOUGLAS

SOSEM VOLT MÉG ENNYIRE VÉKONY A HATÁR
A SZERELEM ÉS A GYŰLÖLET KÖZÖTT...

BULLY

szívatás

fine
selection

Fall Away
I.

PENELOPE DOUGLAS

BULLY

szívatás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

Egy évvel ezelőtt

— **N**E! ITT FORDULJ BE! – sikította K. C. a fülembe. Apám Broncójának kerekei csikorogtak, ahogy egy hirtelen, rövid kanyarral befordultam egy utcába, ahol rengeteg autó parkolt.

– Tudod, talán mégiscsak neked kellett volna vezetned, mint ahogy azt javasoltam is – böktek ki, bár soha nem szerettem, ha más vezet, amikor én is a kocsiban vagyok.

– És nézzem, ahogy minden alkalommal a kezedbe temeted az arcodat, amikor nem taposok a gázra az összes sárgánál? Kizárt! – válaszolta K. C., mintha a gondolataimban olvasna.

Magamban elmosolyodtam. A legjobb barátnőm túl jól ismert. Szerettem gyorsan vezetni. Szerettem gyorsan mozogni. Mindig olyan gyorsan sétáltam, ahogy csak a lábam bírta, és olyan sebességgel vezettem, ami még éppen az észszerűség határain belül mozgott. Száguldottam minden stoptábláig és piros lámpáig. Sietni,

majd várni a kedvező alkalomra, hogy újból elrajtolhassak; ez voltam én.

De hallva a távolban lüktető zene ritmusát, nem éreztem magamban semmilyen vágyat arra, hogy tovább száguldjak. Az út mindkét oldalán kocsik sorakoztak, jelezve a buli nagyságát, ahová tartottunk. Erősen megszorítottam a kormányt, ahogy leparkoltam egy szabad helyre, úgy egy háztömbnyire a bulitól.

– K. C.? Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – jelentettem ki... megint.

– Minden rendben lesz, majd meglátod. – Megpaskolta a lábamat. – Bryan meghívta Liamet. Liam engem, én meg téged.

A hangja nyugodt volt, de ez egyáltalán nem enyhítette a mellkasomban érzett nyomást.

Felé pillantottam, miközben kikapcsoltam a biztonsági övem.

– Csak ne felejtsd el... ha kényelmetlenül érzem magam, elmegegyek. Téged meg majd Liam hazavisz.

Kiszálltunk a kocsiból, és átfutottunk az úton. A buli ricsaja fel erősödött, ahogy közelebb értünk a házhoz.

– Nem mész sehová! Két nap múlva elutazol, úgyhogy most jól fogjuk érezni magunkat. Nem számít, mi lesz. – Fenyegető hangszíne csak még idegesebbé tett.

K. C. egy kicsit lemaradt mögöttem, ahogy végigsétáltunk a kocsi felhajtón. Gondolom, Liamnek írt üzenetet a telefonján. A pasija korábban érkezett, mert a tónál töltötte a napot a barátaival, míg K. C. és én vásárolni voltunk.

A fűvön vörös papírpoharak heverték szétdobálva, és emberek jöttek-mentek, élvezve a balzsamos nyári éjszakát. Néhány srác, akiket a suliból ismertem, egymást üldözve rohantak ki a bejárati ajtón, piát fröcskölve mindenfelé.

– Hali, K. C.! Hogy vagy, Tate? – Tori Beckman ült az ajtónál, kezében egy itallal, és egy pasival beszélt, akit nem ismertem. – Dobd a kulcsaidat a tálba! – utasított, majd teljes figyelmével a társasága felé fordult.

Beletelt egy pillanatba, amíg felfogtam, amit mondott, és csak ezután esett le, hogy tulajdonképpen azt akarja, hogy átadjam a kulcsaimat.

Azt hiszem, ma este senki nem fog részegen vezetni.

– Hát, én nem fogok inni – kiabáltam túl a zenét.

– És lehet, hogy meggondolod magad – vetette ellen. – Ha be akarsz jönni, át kell adnod a kulcsaidat.

Mérgesen túrtam bele a táskámba, majd belehajítottam a kulcsosomót a tálba. Átkozottul irritált a gondolat, hogy feladjam az egyik mentőövemet. Ha nincsenek nálam a kulcsaim, akkor nem távozhatok elég gyorsan, ha esetleg akarok. Vagy kellene. Mi van, ha Tori lerészegedik, és elhagyja a helyét? Mi van, ha valaki véletlenül az én kulcsaimat veszi el a sajátja helyett? Hirtelen eszembe jutott az anyám, aki mindig azt mondta, hogy ne tegyek fel állandóan „mi van, ha” kérdéseket. *Mi van, ha Disneyland takarítás miatt bezár, amikor odaérünk? Mi van, ha a városban minden bolt kifogy a gumi-macikból?* Az ajkamba haraptam, hogy elfojtsam kitörni készülő nevetésemet, amikor eszembe jutott, hogy anyát mennyire bosszantotta a rengeteg kérdés, amit feltettem neki.

– Hűha – kiáltotta K. C. a fülemben –, nézz be ide!

A szobában fiatalok – néhányuk osztálytárs, néhányuk nem – ugráltak a zenére, nevettek, és egyszerűen jól érezték magukat. Felállt a szőr a karomon az egész kavalkád látványától. A padló visszaverte a hangszórókból áradó ütemet, és hirtelen megnémultam

attól a rengeteg dologtól, amit egyszerre csináltak ebben az egyetlen helyiségben. Fiúk és lányok táncoltak, durván tréfálkoztak egymással, ugráltak, piáltak és fociztak – igen, fociztak – a nappaliban.

– A barátod jobban teszi, ha nem rontja ezt el nekem – mondtam, és a hangom jóval erélyesebbnek hangzott, mint általában. Nem kértem túl sokat, csak annyit, hogy hadd élvezhessek egy bulit a legjobb barátnőmmel, mielőtt elhagyom a várost egy évre.

Megráztam a fejemet, majd K. C.-re pillantottam, aki mindentudón rám kacsintott. A konyha felé intettem, mire keresztülvágva a zsúfolt tömegben, kéz a kézben elindultunk arrafelé.

Belépve a hatalmas konyhába, ami minden édesanya álma volt, megláttam a rögtönzött bárt a középben álló konyhaszigeten. Piásüvegek borították a gránitpultot, kétliteres üdítőszüvegekkel és papírpoharakkal együtt, sőt még egy vödör jeget is állítottak a mosogatóba. Felsőhajtva beletörődtem, hogy ezen az estén józannak kell maradnom. Pedig nagyon is csábító volt a lerészegedés gondolata. *Mit meg nem adnék, hogy elengedhessem magam, legalább egyetlen éjszakára!*

K. C.-vel hébe-hóba belekóstoltunk a szüleink alkoholkészletébe, és voltam már néhány koncerten is a városon kívül, ahol buliztunk egy kicsit. Azonban nem is volt kérdés, hogy ezen az estén, ezek között az emberek között nem engedhettem le a védőfalaimat.

– Hé, Tate! Gyere ide, te lány! – Jess Cullen magához húzott, és szorosan átölelt, mielőtt elérhettem volna az italos pultot. – Hiányozni fogsz nekünk, ugye tudod? Franciaország, mi? Egy egész évre? – Ellazultam, ahogy viszonyoztam Jess ölelését; az izmaim már nem voltak olyan merevek, mint amikor besétáltam a házba. Legalább volt még egy ember K. C.-n kívül, aki örült, hogy látott.

– Ez a terv – bólintottam, és felsóhajtottam. – Kijelöltek nekem egy vendéglátó családot, és már felvettem az óráimat is. Bár a végzős évre hazajövök. Fenntartasz nekem egy helyet a csapatban?

Jess ősszel lett a futócsapat kapitánya, és a versenyzés az egyik dolog, amit hiányolni fogok, amíg nem leszek itthon.

– Ha én vagyok a kapitány, édesem, a helyed biztosítva van – jelentette ki hevesen, és tisztán látszott rajta, hogy részeg. Jess mindig kedves volt velem a rólam terjedő pletykák és megalázó tréfák ellenére is, amik mindenkit emlékeztettek arra, hogy miért én vagyok a viccek tárgya.

– Kösz! Később látjuk egymást? – Közelebb léptem K. C.-hez.

– Igen, de ha mégsem, akkor sok szerencsét Franciaországban – kiáltotta Jess, ahogy kitáncolt a konyhából.

Mosolyogva figyeltem, ahogy távozott, de az arcom gyorsan elkomorult. Rettegés kúszott keresztül a mellkasomon, és haladt lefelé a gyomromba.

Ne, ne, ne...

Jared lépett a konyhába, mire megdermedtem. Pontosan ő volt az, akit reméltem, hogy elkerülhetek ezen az estén. Amikor a tekintete találkozott az enyémmel, a szemében ülő meglepetést rögtön felváltotta az azonnali bosszúság.

Aha. Eszméletlenül ismerős volt már ez a pillantás. A ki-nem-állhatom-a-kibaszott-látványodat-úgyhogy-takarodj-a-szemem-elől nézés.

Megfeszült az állkapcsa, és észrevettem, hogy egy kicsit feljebb emelte az állát, mintha akkor öltötte volna magára a „terrorizáló” álarcát. Képtelen voltam levegőt venni.

A mellkasomban érzett ismerős, heves dobogás a fülemben visszhangzott, és legszívesebben minél messzebbre futottam volna onnan... minél messzebbre tőle.

Túl nagy kérés volt, hogy legalább egyetlen este normális tiniként szórakozhassak?

Gyerekkorunkban annyiszor gondoltam, hogy a szomszéd fiú, Jared a legjobb. Édes volt, nagylelkű és barátságos. És a leggyönyörűbb srác, akit valaha láttam.

Sötétbarna haja tökéletesen illett bronzos bőréhez, és kábító mosolya – már amikor mosolygott – osztatlan figyelmet követelt magának. A sulis folyosóján a csajok egyfolytában rajta legettették a szemüket, és annyira belemerültek a bámulásába, hogy sokszor nekimentek a falnak. Már mint *szó szerint* nekimentek.

De az a srác, akit ismertem, már régen eltűnt.

Gyorsan elfordultam, tekintetemmel megkerestem K. C.-t, és remegő kézzel próbáltam tölteni magamnak egy italt. Igazából csak Sprite-ot ittam, de a vörös papírpohárban úgy nézett ki, mintha piálnék. Most, hogy tudtam, ő is itt van, muszáj volt teljesen józannak maradnom a seggfej közelében.

Jared megkerülte a pultot, és pont mögöttem állt meg. Nyugtalan forróság árasztotta el a testemet a közelségétől. Izmos mellkasa az újratlan felsőm vékony anyagához dörzsölődött, amitől áramütésszerű érzés robbant a mellkasomban, majd cikázott le a gyomromba. *Nyugodj meg! Rohadtul nyugodj meg!*

Kivettem egy kis jeget a vödörből, beletettem a poharamba, és közben kényszerítettem magamat, hogy lassan, egyenletesen lélegezzek. Jobbra léptem, hogy kitérjek az útjából, de ő kinyújtotta az egyik karját, hogy megfogjon egy poharat, és ezzel elzárta az utamat. Ahogy megpróbáltam balról megkerülni, hogy K. C. mellé álljak, Jared a másik karját is kinyújtotta, hogy megragadjon egy üveg Jack Daniel'st.

Tíz különböző forgatókönyv pergett végig a fejemben arról, hogy mit kellene most tennem. Mi van, ha a gyomrába könyökölök? Mi van, ha az arcába loccsantom az italomat? Mi van, ha megfogom a...?

Ó, nem számít. Gondolatban sokkal bátrabb voltam, mint a valóságban. Ha az álmaimban lettünk volna, lehet, hogy fogok egy jégkockát, és olyan dolgokat csinálok, amiket Isten nem egy tizenhat éves lánynak szánt, csak hogy lássam, vajon el tudom-e érni, hogy Jared hűvös viselkedése meginogjon. *Mi van, ha? Mi van, ha?*

Azt terveztem, hogy egész este távol tartom magam tőle, erre most pont a hátam mögött állt. Jared szokott ilyen dolgokat csinálni, csak azért, hogy megfélemlítsen. Nem volt ijesztő, de kegyetlen igen. Azt akarta, hogy tudjam, ő irányít. Olykor előfordult, hogy elrejtöztem a bunkó elől, így nem kellett elviselnem a megaláztatást, és nem zaklattam fel magam. Egész nyáron azon igyekeztem, hogy legalább egy bulit nyugodtan élvezzek, erre tessék, megint itt voltam, és újból rettegéssel teli várakozás szorította csomóba a zsigereimet. Miért nem tud csak simán békén hagyni?

Megfordultam, hogy szembenézzek vele, és észrevettem, hogy apró mosoly ül a száján, bár a tekintete nem árulkodott jókedvről, miközben nem kis mennyiségű piát töltött a poharába.

– K. C.? Önts már bele egy kis kólát, kérlek! – Jared K. C.-hez beszélt, de a szemét nem vette le rólam, ahogy kinyújtotta a poharat a barátnőm felé.

– Um, oké – hebegte K. C., végre felpillantva. Töltött egy kis üdítőt a pohárba, aztán nyugtalanul rám nézett.

Jared soha nem beszélt hozzám, hacsak nem egy fenyegetést vakkantott oda nekem. Most sem szólt egy szót sem, mielőtt azonban

belekortyolt az italába, és elsétált, összevonta sötét szemöldökét, majd fenyegető pillantást vetett rám.

Némán figyeltem, ahogy elhagyja a konyhát, majd letöröltem a homlokomon kiütözött hűvös verítéket. Semmi nem történt, még csak nem is mondott semmit, de ettől még a gyomrom összeszorult.

És most már tudta, hogy én is itt vagyok a bulin.

Basszus!

– Nem tudom ezt végigcsinálni, K. C. – Fáradt suttogásom elmentmondott az erőnek, amivel a poharamat szorítottam. Hiba volt ma idejönnöm.

– Tate, ne! – K. C. megrázta a fejét, valószínűleg felismerte a szememben tükröződő megadást. A poharamat a mosogatóba hajítottam, és az embereket kerülgetve elindultam kifelé a konyhából, miközben K. C. a hátam mögött lépkedve követett, hogy megállítson.

A bejárati ajtóhoz érve megragadtam az üvegtálat, és a kulcsaimat keresve, elkezdtem áttúrni.

– Tate, nem mehetsz el! – utasított K. C., minden szava csalódottságtól csepegett. – Ne hagyd, hogy ő nyerjen! Én itt vagyok. Liam is itt van. Nem kell félned. – Megfogta a felkaromat, miközben én folytattam a keresést.

– Nem félek tőle – mondtam védekezően, de még én sem igazán hittem magamnak. – Én csak... végeztem. Láttad ott bent. Máris elkezdett szórakozni velem. Tervez valamit. Minden bulin, ahová elmegyünk, vagy minden alkalommal, amikor elengedem magam a suliban, csinál valami szerinte vicceset, vagy kínos helyzetbe hoz, hogy elrontson mindent. – Abbahagytam a homlokráncolást, és feszesen K. C.-re mosolyogtam, de közben még mindig a színes, DNS-alakú kulcstartómat kerestem. – Minden rendben. Jól vagyok

– biztosítottam őt, de a szavak túl gyorsan hagyták el a számat ahhoz, hogy hihető legyen, amit mondtam. – Csak nem vágyom arra, hogy itt maradjak, és végignézzem, ezúttal mit talált ki. A faszfej ma este nem eszik abból, amit kifőzött ellenem.

– Tate, Jared azt akarja, hogy elmenj. Ha megteszed, akkor ő győz. Ő vagy az a bunkó Madoc talán kiszeltek valamit, de ha itt maradsz, és emelt fejjel helytállsz, akkor te nyersz.

– Belefáradtam a kisded játékaikba, K. C. Inkább mennék haza most mérgesen, mint később könnyek között. – Visszafordítottam a figyelmemet a tálra. De akárhányszor túrtam át, mindig üres maradt a kezem. – Nos – kiáltottam túl a zenét, és visszacsaptam a tálat az állványra –, úgy néz ki, amúgy sem mehetek el. A kulcsaim nincsenek benne.

– Mi? – K. C. zavarodottnak tűnt.

– Nincsenek benne! – ismétetem meg, miközben körbepillantottam a szobában. A pénzem és a telefonom a táskámban volt. Így két mentőövem még maradt. A másik menekülési tervem viszont hiányzott, és hirtelen olyan érzésem támadt, mintha a falak rám omlottak volna. Szitkozódtam, és a fáradtság, ami korábban a hatalmába kerített, most haragba fordult. Ökölbe szorítottam a kezemet. Persze, tudhattam volna, hogy ez fog történni.

– Azt hiszem, valaki véletlenül elvihette őket – mondta K. C. bizonytalanul, de neki is tudnia kellett, hogy ennek sokkal kevesebb az esélye, mint annak, hogy az emberek úgy döntenek, korán lelépnek erről a buliról. Velem soha nem történtek véletlenek.

– Nem, pontosan tudom, hol vannak. – Összefonódott a tekintetem a szoba ellentétes végében álló Madocéval, aki Jared legjobb barátja és szárnysegéde volt. A srác önelégülten rám vigyorgott, mielőtt figyelmét visszafordította valami vörös csajra, akit a falhoz szorított.

Nagy léptekkel felé indultam, a sarkamban K. C.-vel, aki közben gyorsan bepötyögött valamit a telefonjába – valószínűleg Liamnek üzent.

– Hol vannak a kulcsaim? – kérdeztem követelőn, félbeszakítva Madoc soron következő egyéjszakás kalandjának becserkészését.

A srác lassan felemelte kék szemét a lányról. Nem sokkal volt magasabb nálam, talán csak néhány centivel, szóval nem éreztem úgy, mintha fölém tornyosulna, mint ahogy Jared szokott. Madoc nem félemlített meg. Csak felcseszte az agyamat. Keményen dolgozott azért, hogy bolondot csináljon belőlem, de tudtam, hogy az egész Jared utasítására történt.

– Mostanra úgy két és fél méternyi mélységben vannak. Nincs kedved úszni egyet, Tate? – Madoc szélesen elvigyorodott, megmutatva káprázatos mosolyát, ami a legtöbb lányt pocsolóvá olvasztotta. Nyilvánvalóan imádta a kínos helyzetem minden egyes másodpercét.

– Egy pöcs vagy. – A hangom nyugodt maradt, de a szememben lángolt a harag.

Kisétáltam az udvarra, és a medencére néztem. Az időjárás tökéletes volt az úszáshoz, ezért az emberek a vízben is buliztak. Lassan körbejártam a medencét, hátha megpillantom a kulcsom ezüst csillanását a testek tömegében.

Jared persze teljesen véletlenül egy közeli asztalnál ült egy szőkével az ölében. Csalódottság rántotta csomóba a gyomromat, de próbáltam úgy tenni, mintha nem lett volna rám semmilyen hatással a látvány. Tudtam, hogy a megaláztatásom minden egyes pillanata örömet okoz neki.

Ekkor kiszúrta a vízben a kulcsaim ezüst villanását, és körbenéztem, hogy van-e a közelben valami bot, amivel kiszedhetem őket.

Amikor semmit nem találtam, a lubickolókra pillantottam segítségért.

– Hé, nem hoznád fel onnan a kulcsaimat, légszi? – kérdeztem. A srác engedélyt kérve Jaredre nézett, aki csendben figyelte a jelenetet, majd amikor megkapta a válaszát, megfutamodott, mint egy gyáva féreg.

Nagyszerű. Se bot, se segítség. Jared látni akarta, ahogy elázok.

– Gyerünk, Tate! Vetkőzz le, és ugorj be a kulcsaidért! – kiáltotta Madoc Jared asztalától.

– Húzz a faszba, Madoc! Mindenki tudja, hogy te dobtad be őket, úgyhogy miért nem ugrasz be értük te? – Liam, K. C. barátja csatlakozott a barátnőmhöz, és kiállt értem, ahogy máskor is gyakran tette.

Levettem a papucsomat, és a medence széléhez léptem.

– Tate, várj! Majd én kihozom őket – lépett előre Liam, felajánlva a segítségét.

– Nem – ráztam meg a fejemet. – De kösz az ajánlatot. – Hálás mosolyt villantottam rá.

Egy egész év, emlékeztettem magam, ízlelgetve az ebben rejlő ígéretet. Egy egész évig távol leszek Jaredtől.

Beugrottam a medencébe. A víz lehűtötte feszültségtől forró bőrömet. A testem azonnal ellazult az élvezettől, amit a medence vize nyújtott. Itt nem voltak hangok, és senki nem bámult. Békesség vett körül, az a fajta nyugalom, amit futás közben szoktam érezni.

Mélyebbre merültem. Két és fél méter semmiség volt, és másodperceken belül elértem a kulcsaimat. Szoroson megmarkoltam őket, aztán vonakodva felemelkedtem. Kidugtam a fejemet a víz alól, majd mély levegőt vettem.

Ez volt a könnyű rész.

– Hu-hú! – A báméskodók tapsviharban törtek ki, de valójában *nem nekem* éljeneztek.

Most pedig ki kellett másznom a medencéből, és szembenézni az egész bulizó tömeggel... csuromvizesen. Nevetnek majd, és viccelődnek. Elviselek néhány gúnyos megjegyzést, aztán hazamegyek, és megeszem a súlyomat gumicukorban.

Lassan a medence széléhez úsztam, kimásztam, majd kicsavartam a vizet a hajamból, és felvettem a papucsomat.

– Jól vagy? – sétált mellém K. C., a szél összeborzolta hosszú, sötét haját.

– Igen, persze. Ez csak víz. – Nem tudtam a szemébe nézni. Megint itt tartottam. Én voltam a vicc tárgya. A megalázott.

De K. C. soha nem hibáztatott.

– Tűnjünk innen! – Karját az enyémbe fűzve elindultunk, és Liam követett bennünket.

– Csak egy perc. – Megtorpantam, és Jaredre pillantottam, akinek kihívó, barna szeme még mindig engem vizslatott.

Odasétáltam hozzá – ez olyasmi volt, amiről tudtam, hogy rossz ötlet –, összefontam a karomat a mellkasom előtt, és célzatos pillantást vettem rá.

– Két nap múlva elutazom, és ez volt a legjobb, amivel elő tudtál állni? – *Mi a fenét csinálok?*

Jared rosszindulatú mosollyal nézett rám, ahogy elkezdte szétszítani a kártyalapokat az asztalon.

– Érezd jól magad Franciaországban, Tatum! Én itt leszek, amikor visszajössz. – Meg akartam ütni. Provokálni akartam, hogy itt és most foglalkozzon velem.

És egyáltalán nem tetszett fenyegető haragjának gondolata, ami a fejem felett lóg majd, amíg távol leszek.

– Gyáva vagy. Csak akkor érzed magad férfinak, amikor belém kötsz. De most keresned kell valaki mást, akibe belerúghatsz. – Az oldalam mellé ejtett kezem ökölbe szorult attól, hogy az asztal körül mindenki és úgy általában az egész udvar szem- és fültanúja volt a szóváltásunknak.

– Még mindig beszélsz? – horkant fel Jared, és röhögés harsant fel körülöttem. – Menj haza! Senki nem akarja, hogy a beképzelt picsád itt legyen. – Szinte rám sem nézett, miközben folytatta az osztást. Az öleben ülő csaj kuncogott, és még jobban hozzábújt. A mellkasomban érzett fájdalom egyre erősebbé vált. *Gyűlölöm őt.*

– Hé, mindenki, nézzétek! – kiáltotta Madoc, miközben megpróbáltam visszatartani a könnyeimet. – Megmerevedtek a mellbimbói. Tuti, hogy felizgattad, Jared. – Madoc szavai visszhangoztak az udvarban, és mindenki huhogni meg nevetni kezdett.

Megalázva hunytam be a szememet, mert eszembe jutott, hogy fehér top van rajtam, és vizesen eléggé fáztam. Ösztönösen össze akartam fonni a karomat a mellkasom előtt, de akkor rájöttek volna, hogy sikerült megbántaniuk. A fenébe, már így is tudták. Az egész arcom égett a szégyentől.

Rohadék!

Megint könnyek között fogok hazamenni. Efelől már semmi kétségem nem volt.

Kinyitottam a szememet, és éreztem, hogy még jobban elvörösödöm, amikor észrevettem, hogy milyen jól szórakozik mindenki a zaklatáson, amit ezen az estén kellett elviselnem. Jared az asztalt bámulta, az orrcimpái kitágultak, és figyelemre sem méltatott. A viselkedése

még ennyi év után is rengeteg fejtörést okozott. Régen barátok voltunk, és én még mindig kerestem a tekintetében azt a gyereket, aki egykor volt. De mi jó származott nekem abból, hogy még mindig ragaszkodtam ahhoz az emlékképhez?

– Miért áll még mindig itt? – kérdezte a szőke, aki Jared ölében ült. – „Különleges”, vagy mi? Nem érti a célzást?

– Ja, Tate. Hallottad Jaredet. Senki nem akarja, hogy itt legyél. – Madoc lassan ejtette ki a szavakat, mintha tényleg túl hülye lettem volna ahhoz, hogy megértsem.

Összeszorult a torkom. Nem tudtam nyelni, és fáj a légzés. Ez már túl sok volt. Ebben a pillanatban valami összetört bennem. Meglendítettem a kezemet, és orrba vágtam Madocot. Ő térdre esett, és az arcára szorította a kezét, miközben ömlött a vére az ujjai között.

Könnyek homályosították el a látásomat, és a zokogás utat tört magának a torkomból. Mielőtt még tovább gyötörhettek volna, olyan gyorsan, amennyire csak tudtam, visszasétáltam a házba, és egyetlen búcsúpillantás nélkül távoztam.

Beszálltam a kocsimba, K. C. bemászott az anyósülésre, és Liam is beült hátra. Észre sem vettem, hogy követtek. Már a nyelvem hegyén volt, hogy rákérdeszek Jared reakciójára, de aztán rájöttem, hogy nem kellene érdekelnie. *A pokolba vele!*

Kinéztem az ablakon, és vártam, hogy a könnyek felszáradjanak az arcomon. Liam és K. C. csendben ültek, valószínűleg nem tudták, mit mondjanak vagy tegyenek.

Az előbb megütöttem Madocot. *Az előbb megütöttem Madocot!* A felismerés elsöprő erejű volt, és keserűen felnevettem. Tényleg megtörtént.

Vettem egy mély lélegzetet, és lassan kifújtam a levegőt.

– Jól vagy? – nézett rám K. C.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Tudta, hogy korábban még soha nem csináltam semmi ehhez hasonló, de imádtam a hatalom mindent elsöprő hullámát, amit éreztem.

A fenébe, egyáltalán nem akartam hazamenni. Talán a sors tartogatott még valamit a számomra ezen az estén, esetleg egy tetoválást vagy ilyesmit.

– Igazából, igen. – Fura volt ezt kimondani, de igaznak éreztem. Letöröltem a maradék könnyet az arcomról, és a barátaimra pillantottam. – Jól érzem magam.

Bettem a kulcsot a gyújtásba, de megdermedtem, amikor Liam közbeszólt.

– Azért ne hagyd, hogy a fejedbe szálljon a ma este, Tate! Előbb-utóbb vissza kell majd jönnöd a városba.

Igen. Ez, mondjuk, igaz.